

har samme sagsbehandler, der kender børnene og ikke begynder at lave ændringer lige pludselig, blot fordi der kommer nye øjne på. Vi taler om nogle mennesker, der kender børnene direkte, kender deres sag og baggrunden for, hvorfor det egentlig startede med en anbringelse.

Kl. 19.45

Med hensyn til 12-års-grænsen kan vi jo alle sammen have den frygt, at selv om vi nu ophæver grænsen og siger: I realiteten skal alle børn høres, så kommer det ikke til at virke i praksis. Men det, der får mig til at tro på, at det nu må virke, er dels den debat, vi har haft på baggrund af SFI-rapporten, hvor vi alle sammen har været meget kraftigt ude og slå fast – også over for det kommunale bagland – at det her skal altså respekteres, men selvfølgelig også, at der rent faktisk bliver givet 15 mio. kr. til, at folk kan bruge tiden på at sætte sig ude hos familierne og høre børnene, og så bliver der givet 60 mio. kr. til efter- og videreuddannelse. Der tror jeg på, at når frontpersonalet har været ude at lære lidt om, hvad man gør og hvordan og hvorledes, så har de selvfølgelig også lyst til at bruge det i praksis.

Så vi må alle have troen på, at det hjælper, men overvåge det nøje, for den hellige grav er ikke vel forvaret ved det her forslag. Vi skal hele tiden have et vågent øje med det. Men tak for den velvillige behandling.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 138: Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Præcisering af reglerne om borgernes medvirken, myndighedernes oplysningspligt, myndighedernes beføjelser til at indhente fortrolige oplysninger om borgerne samt indførelse af bestemmelser om uanmeldt eftersyn i virksomheder, bødestraf for groft uagtsom vildledelse af de sociale myndigheder og mulighed for udveksling af oplysninger mellem kommuner og sygehuse om borgernes indlæggelse på og udskrivning fra sygehuse).

Af socialministeren (Henriette Kjær).
(Fremsat 29/1 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Karsten Nonbo (V):

Nu har vi jo i de tidligere sager hørt flere gange, at kommunerne mangler midler: Nu har vi så måske mulighed for at gøre noget ved det, så kommunerne får de midler eller har rådighed over de midler, de får i første omgang, for vi må sige, at på det her område har retstilstanden vedrørende, hvad kommuner må og ikke må, været meget uklar.

Det bliver der rettet op på med det her lovforslag, lover socialministeren. Og det er så absolut også tiltrængt. Det er både utilfredsstillende for såvel borgere som for kommune ikke at vide, hvor grænsen går i kampen mod socialt bedrageri.

De lærde strides stadig om, hvad overvågning er, og hvad man må i forbindelse med at påse, at pengene ikke fosser ud af socialkasserne til disse bedragerere. Justitsministeriet mener, at overvågning er tilladt, så længe straffeloven ikke overtrædes. Socialministeriet mener – eller har i hvert fald ment – at der skal lov hjemmel til for at foretage en overvågning. Så der er vel i grunden ikke nogen årsager til, at kommunerne tvivler. Selv de sociale nævn kan være lidt rundt på gulvet i de her sager.

Nu lægges der op til en forbedring. En bedre oplysning om, hvad man må og ikke må.

Derfor gælder det under udvalgsarbejdet om at få afklaret alle tvivlstilfælde og få afklaret alle spørgsmål af generel karakter. Jeg tror, der er en bred opbakning til præcisionen, men det er ikke